

Úton hazafelé

1986. május 23.

– Nagyon szépen köszönöm a segítségét! – hálálkodott Taichi. – Nem is tudom, hogy hálálhatnám meg!

– Igazán semmiség! – válaszolta Midorikawa-san. – Ha jól sejtem, a testvére vagy. Aranyos gyerek.

– Igen, nagyon aranyos, de néha makacs és önfejű, és egy párszor már ránk ijesztett.

– Nem kell aggódni érte! Igazán életrevaló felnőtt lesz – mosolygott Midorikawa-san. – Egyáltalán nem esett pánikba, azonnal odajött segítséget kérni és jókat beszélgettünk. Igazán belevaló gyerek.

A beszélgetés tárgya egy 10 éves fiú, aki csendben besomfordált a szobájába.

– Még egyszer nagyon szépen köszönöm! És elnézést, hogy problémát okoztunk! – Taichi nem győzött hajlongani a hölgynek.

– Semmi gond, én örülök, hogy biztonságban haza tudtam hozni – szólt kedvesen Midorikawa-san.

– Minden jót kívánok! Jó éjszakát! – Köszönt el Taichi.

– Nektek is jó éjszakát!

Ahogy Taichi becsukta az ajtót, kedves arca bosszúsra váltott.

– KAGEYAMA SHOUTA!!! – kiáltott az öccse után.

Shouta ijedtében a szék karfáját szorította. Nem mert megszólalni. Taichi Shouta szobája felé tartott és aggódó tekintettel nézett az öccsére.

– Hogy jutott eszedbe csak úgy kimenni? – kérdezte. – Beteg vagy, szüleink rám bíztak! Mit mondok nekik, ha nem kerülsz meg, mire hazajönnek?

Shouta, mielőtt belekezdett volna a monológjába, tüszentett egyet.

– De én nem bírok egész álló nap az ágyban maradni! – fújta ki az orrát Shouta, miközben válaszolt.

– De hát beteg vagy! Nézz magadra! Lázas vagy, taknyod-nyálad egybefolyik, épp, hogy nem esel össze a széken! És te még most is csak arra tudsz gondolni, hogy kint focizzál?

– Focista akarok lenni – válaszolta Shouta.

– Ez eddig szép, de ha beteg vagy, akkor az a dolgod, hogy pihenj! – rivallt rá az öccsére Taichi. – Anya a lelkemre kötötte, hogy vessem rád vigyázó szemem! Csak öt percre nem figyelek rád, és sehol nem vagy! Az ablak meg tárva nyitva! Nagy szerencse, hogy még azelőtt jutottál haza, mint a szüleink. Anya biztos, hogy szívbajt kapott volna.

– Tudom, de...

– Tudod és mégis lelépsz? – nézett az öccsére vádlón Taichi.

– Mert süt a nap és végre meleg van – érvelt továbbra is az igaza mellett Shouta.

– De még csak május van! Még nincs nyár, bőven lett volna időd kimenni játszani.

– De az első meleg nap mindig különleges! Akkor mindig ki kell menni, akármennyire is beteg vagyok.

Shouta közben átöltözött és bebújt az ágyába.

– Zárjuk le ezt a vitát! – sóhajtott Taichi. – Maradjunk annyiban, hogy amíg beteg vagy, addig el nem hagyod a házat, világos? Most pedig aludj szépen!

– De jó befeküdni az ágyba! – szólt Shouta, miközben kényelembé helyezte magát.

– Na ugye...

– De aludni még nem akarok. Nincs kedved meghallgatni, hogy mi történt? Szívesen elmesélem – ajánlotta fel Shouta.

Taichi leült az ágy mellé a székre.

– Mesélj!

Shouta ismét tüsszentett egyet.

– Szóval, ott kezdődött a történet, hogy beszéltél anyáékkal, aztán amikor elmentek, visszajöttél, és itt programoztál a Commodore-on...

– Tudom, egyszer csak kimentem a konyhába te pedig kihasználtad az adandó alkalmat! - szakította félbe az öccsét Taichi. - Innen folytasd, légy szíves!

– Rendben van. Szóval kimásztam az ablakon, a focilabdámmal együtt, és elmentem a közeli térre játszani...

– Ott voltál? Égre-földre kerestelek egész nap, és amikor ott voltam, nem láttalak ott.

– Mert hamar elmentem onnan! – magyarázta Shouta. – De ne szakíts félbe, hallgass végig!

– Jól van, mondd csak.

– Szóval...

Én ugye jó gyerekként feküdtem az ágyban, miközben te a TV-n a Commodore 64-en programoztál, helyett, hogy Famicomon a Super Marióval játszottál volna. Az legalább érdekelt volna. Szóval, nagyjából 20 perccel azután, ahogy a szüleink elmentek, így szóltál hozzám:

– Kimegyek a konyhába enni. Hozzak neked valamit?

– Nem, köszönöm, nem vagyok éhes. – válaszoltam.

Ekkor eszembe jutott, hogy kimehetnék focizni. Nagyon izgatott lettem, azonnal felkeltem az ágyból. Gyorsan odatoltam a széket a szekrényhez, hogy leszedjem a tetejéről a labdát. Kinyitottam az ablakot, kimásztam rajta és kimentem a közeli térre focizni. És képzeld, elmúlt a betegségem! Nagyon jó volt focizni, de nem ment annyira, mint szokott. Mérgelődtem is miatta. Később egy fiúbanda nézett a pálya széléről, összesen kilencen voltak. Figyelték, ahogy játszok, aztán az egyik így szólt:

– Csak ennyi telik tőled? Elég gyenge vagy!

– Tudok én ennél jobbat is, csak most nem akar összejönni – válaszoltam büszkén. – Ezt figyeljétek!

Fogtam a labdát, a kapu felé rúgtam, de csúnyán mellé ment. Erre kinevettek, amire én feldühödtem.

– Ha olyan nagy szátok van, akkor mutassátok meg, mit tudtok! - ordítottam rájuk.

– Megmutatnánk mi – mondta egy másik. – De itt nem lehet rendesen játszani. Gyere valódi focipályára, ott majd meglátod, mit tudunk.

– Hol van itt focipálya? – kérdeztem őket.

– Odébb van egy sporttelep. Oda szoktunk járni. Gyere velünk, megmutatjuk.

Felvettem a labdát és velük tartottam. Messze volt az a sportpálya, egy idő után már nem is tudtam, hogy hol vagyok. De végül megérkeztünk. Ott volt egy futópálya, benne focipálya, de lehetett ott kosarazni, röplabdázni, mindenfélét. Olyan hatalmas volt az a focipálya, hogy teljesen lelkes lettem tőle! Végre volt lehetőségem széles kapura lönni a labdát! Ki nem hagytam volna a lehetőséget! Mivel összesen tízen voltunk, két ötös csapat jött össze. De inkább engem akartak próbára tenni, hogy mennyire tudok játszani.

– Felkészültél arra, hogy megmutasd, mit tudsz? – kérdezte az egyik csapattársam.

– De még mennyire! – dörzsölgettem a tenyerem.

– Akkor gyereünk!

Képzeld, ott sokkal jobban ment a játék! Az ellenfél csapat indította a játékot én meg azonnal odaszaladtam ahhoz a sráchoz, akinél a labda volt. Próbált kicselezni, még provokált is.

– Na, szeretnéd a labdát?

– Igen!

Eközben igyekeztem a lába körül elérni a labdát és kirúgni.

– Akkor vedd el!

Nem is kellett sok és már nálam is volt. Szaladtam vele az ellenfél kapuja felé. Eredetileg magam akartam kapura löni, az egyik csapattársam elkérte.

– Ide!

Átrúgtam felé a labdát. Az ellenfél csapat nem tudta elvenni, pedig az egyikük már párbajozott is a csapattársammal, de nem sikerült neki. A csapattársam a kapura vezette a labdát, és...

– GÓÓÓÓL!!! – kiáltott örömeiben.

A kapus egyébként jól védekezett, nem sok kellett, hogy elkapja a labdát. A játék nagyjából egy órán át tartott, végül 5-3-ra nyertünk. 3 gólt én rúgtam be. Megmutattam nekik!

– Jól van, ne legyél olyan nagyra magaddal, mert három gólt berúgtál és nyertél! – szólt az egyik srác az ellenfél csapatból.

– Jövő héten megismételjük? – kérdezte egy másik.

– Természetesen. Én itt leszek – válaszoltam.

– Akkor jövő pénteken délután 4-kor ugyanitt! – szólt egy harmadik.

Köszönés nélkül leléptek, én meg ahogy egyedül maradtam és vége lett a játéknak, hirtelen sokkal rosszabbul lettem. Elkezdett fájni a fejem és hirtelen rosszul kezdett esni a járás is. És igazából azt se tudtam, hogy hol vagyok. Kiálltam a járdára, megláttam egy felnőtt nőt és leszólitottam.

– Bocsánat! Segítene nekem hazajutni?

A nő aggódón visszakérdezett.

– Mi történt veled? Eltévedtél? Hol van az anyukád?

– Anyukám nincs itt, ő dolgozik, én egyedül jöttem ide. De beteg vagyok és nem ismerem az utat hazafelé – mondtam neki teljes nyugalommal.

– De hogy kerültél ide? – kérdezte meglepetten.

– A közeli téren fociztam. Ott látott meg egy fiúbanda és elkezdtek gúnyolódni rajtam, mert nem voltam valami jó. Aztán kihoztak ide, hogy megmutassam, hogy mit tudok. Én természetesen megmutattam nekik. Csak aztán itthagytak és most szeretnék hazajutni. Szeretném a nénit megkérni, segítsen!

– Persze, segítek. Azt meg tudod, mondani, hogy hol laksz?

– Igen, van papírja és ceruzája, hogy le tudja írni? És térkép, hogy meg tudja nézni, merre kell menni?

– Igen, le tudom írni. Térkép nincs nálam, de hátha tudok segíteni. Mondod a címet?

Mondtam neki, mire megkönnyebbült. Szerencsére nem is mentem messzire.

– Ismerem a környéket, szerencsére tudom, hol laksz – majd rám nézett. – Egyébként lázas vagy?

– Az is – válaszoltam.

A hölgy a homlokomra tette a tenyerét, mire döbbenten megszólalt.

– Te jó ég, nagyon forró a homlokod! Hogy tudtál ilyen lázasan játszani?

– Mert ha jó focista akarok lenni, akkor keményen kell dolgoznom!

– De ennyire? Egyáltalán Tokió belvárosában egy gyerek egyedül mászkál... – a hölgy aggódón nézett rám. – Na jól van, gyorsan siessünk haza!

Közben mutatta az utat.

- Megtudhatom a nevét? – kérdeztem udvariasan.
 - Természetesen: Midorikawa Akari a nevem. – válaszolt kedvesen. – És a tiéd?
 - Kageyama Shouta. 10 éves vagyok és focista lesz belőlem.
 - Milyen eltökélt vagy! – bólogatott Midorikawa-san elismerően.
 - Figyelje csak meg! Világbajnok lesz Japán! – Mondtam neki teljes beleéléssel, még a jobb kezem is ökölben volt. – Dicsőséget hozok az országnak!
 - Ez a beszéd! Egész Japán büszke lesz majd rád!
 - Nézze majd akkor a TV-t és meglátja!
 - Mindenféléképpen követni fogom! Az idei világbajnokságot is várod? Bár ha jól tudom, Japán most nem jutott ki. Biztos vagy benne, hogy majd neked sikerülni fog?
 - Meglátja majd, hogy igen! – válaszoltam neki elszántan. – A japán válogatott csak rám vár! És akkor majd kint leszünk.
 - Hát akkor csak gyakorolj sokat és soha ne add fel az álmaidat! – lelkesített Midorikawa-san. – Tudod, nekem is van egy fiam, most 6 éves. Őt is érdekli a foci.
 - Tényleg? – kérdeztem lelkesen. – Akkor hozza el és megtanítom játszani!
 - Tanítanád a gyerekemet? – nevetett Midorikawa-san.
 - De még mennyire! Edző is szeretnék lenni. A fia lesz az első tanítványom!
- Midorikawa-san gondolkodott egy kicsit.
- Tudod, mit? Elhozom neked a fiamat és taníthatod játszani.
 - Ez nagyszerű! Meglátja, hogy gyorsan megtanítom neki az alapokat!
 - És lehet, hogy majd a csapattársad lesz a japán válogatottban! – tette hozzá Midorikawa-san.
 - És majd együtt hozunk dicsőséget az országnak!

Közben sétáltunk haza. Nagyon örültem annak, hogy Midorikawa-san ennyire bátorított. Jó volt vele beszélgetni. Tényleg úgy éreztem, hogy akár a fiát is megtaníthatom focizni. Annyira boldog voltam, hogy majdnem baj történt.

- Vigyázz, piros van! – fogott le Midorikawa-san.
 - Jaj, nem figyeltem. Bocsánat.
- Kicsit én is pánikba estem, mert épp akkor indultak el az autók.
- Óvatosan, nehogy elüssenek!
 - Legközelebb odafigyelek.

Addig nem is engedett el, amíg nem váltott zöldre a lámpa.

- Most már mehetünk. Legközelebb jobban figyelj! Akinek ilyen tervei vannak a jövőre nézve, annak nagyon kell vigyáznia magára! – Intett Midorikawa-san.
- Természetesen, igaza van – bólogattam. – Hiszen ki valósíthatja meg az álmomat, ha nem én?
- Ez így van – helyeselt Midorikawa-san. – De mondd csak: Mikor kezdtél el focizni?
- Már az óvodában is játszottam – meséltem neki. – Akkor döntöttem el, hogy focista leszek, amikor láttam, hogy az előző VB-n se jutott ki Japán. Annyira mérges voltam miatta, hogy úgy döntöttem, hogy én leszek az, aki visszajuttatja Japánt a világbajnokságra. Nemcsak, hogy visszajuttatom, de világbajnok is lesz! Azóta keményen edzek.
- Nagyon helyes! Eddz továbbra is keményen, hogy dicsőséget szerez az országnak! – lelkesített továbbra is Midorikawa-san.
- Mindjárt hazaérünk – szóltam. – Ott van az utcánk, látja?
- Az ott, a kis utca? – kérdezte Midorikawa-san.
- Igen.

Ahogy közelítettünk az utcánk felé, már jöttek is a szomszédok.

– Jaj, Shouta, csakhogy megvagy! – szólta az egyik.

– A bátyád már égre-földre keresett téged! – mondta a másik.

– De hát itt vagyok és nincs semmi bajom – válaszoltam nekik, majd Midorikawa-san felé fordultam. – A néni segített hazatalálni.

– Jaj, nagyon hálásak vagyunk! – hajolt meg a harmadik szomszéd.

– Igazán semmiség – válaszolt kedvesen Midorikawa-san. – Boldog voltam, hogy segíthettem. De most már menjünk, mert hallottad, hogy a bátyád mennyire aggódik. Ráadásul beteg is vagy.

– Persze, menjünk.

Neki nem mondtam, de féltem attól, hogy mit fogsz szólni, ha meglátsz. De láthatod, hogy nincs miért aggódni, hiszen itthon vagyok és nincs semmi bajom.

– Ez csodálatos! – szólta Taichi. – De erről egy szót se anyáéknak, világos?

– Rendben van – bólintottam.

A testvérek yubikiri módjára összefogták a kisujjunkt és ígéretet tettek egymásnak, hogy ez kettejük titka marad. És meg is jöttek a szülők. Nyílt az ajtó, vették le a cipőt.

– Jaj, mi lehet a fiunkkal... – aggodalmaskodott az anya.

– Hidd el, hogy nincs semmi baja – nyugtatta meg az apa.

– A megérzéseim nagyon nem ezt súgják! Érzem, hogy baj történt! – folytatta az anya, majd felkiáltott, ahogy Shouta szobájához sietett. – Fiúk, megvagytok?

– Persze, itt vagyunk, nincs semmi baj! – mosolygott Taichi.

– Jaj, hála istennek! Annyira aggódtam! – Tette megkönnyebbülten a szívéhez a kezét az anya.

– Anyátok az örületbe kergetett, hogy öt percenként hallgatnom kellett, hogy jaj, biztos, hogy jól van a fiam? Érzem, hogy komoly baj van! – mesélte az apa, majd a felesége felé fordult. – Láthatod, a fiunk ágyban van, ahogy előírtad és szépen gyógyul.

Shouta tüszszentett egyet.

– Jaj, nagyon remélem. – kapott az anya a szívéhez, majd Taichihez fordult – Evett rendesen? Kevesebbet fújta ma már az orrát? Megy le a láza?

– Anya, nyugodj meg, meg fog gyógyulni – intette le Taichi. – Egy orvos nem kérdez ennyit, mint te.

– Jó, de nagyon aggódtam.

Taichi közben a szája elé tette a mutatóujját, és az öccsére mutatott, aki úgy aludt, mint a bunda.